

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wojciechowski

w sprawie ze skargi J. J. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. IV KO 59/24

w przedmiocie zażalenia J. J. na postanowienie Sądu Najwyższego z 18 grudnia 2024 r. I NSP 360/24

na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych 27 lutego 2025 r.,

pozostawia zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

J. J. pismem z 2 stycznia 2025 r. (data prezentaty Sądu Najwyższego) wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Najwyższego z 18 grudnia 2024 r. na mocy którego, pozostawiono bez rozpoznania jego skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. IV KO 59/24.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Orzeczenia Sądu Najwyższego co do zasady nie podlegają zaskarżeniu. Odstępstwo od tej reguły stanowiłoby wyjątek, który musiałby mieć swą wyraźną podstawę prawną (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 lutego 2017 r.,

II PO 1/17 i powołane w nim orzecznictwo oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 21 maja 2019 r., I NO 32/18). Sąd Najwyższy nie jest bowiem sądem powszechnym. Nie rozpoznaje sprawy w toku instancji, tak jak sąd powszechny. Rozpoznaje sprawy wyraźnie przypisane w ustawie.

Ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz.U. 2023, poz. 1725; dalej: „u.s.p.p.”), nie przewiduje możliwości wywiedzenia środka odwoławczego (zażalenia) od orzeczenia sądu, który rozstrzygnął sprawę ze skargi. Innymi słowy, postępowanie ze skargi na przewlekłość ma charakter procedury jednoinstancyjnej (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 23 marca 2006 r., III SPZP 3/05). W przypadku Sądu Najwyższego koresponduje to zresztą z ogólnym założeniem, że jego orzeczenia są z mocy ustawy – ostateczne i prawomocne.

Mając na uwadze, że żaden przepis prawa nie przewiduje możliwości zaskarżenia rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego o pozostawieniu bez rozpoznania skargi na przewlekłość postępowania, należy uznać, że zażalenie nie ma prawnego oparcia.

Wobec powyższego zażalenie skarżącego, jako oczywiście niedopuszczalne, podlegało pozostawieniu bez rozpoznania *a limine*. Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że środek zaskarżenia wniesiony z oczywistym nadużyciem prawa procesowego i bezspornie niedopuszczalny nie wywołuje skutków procesowych.

W związku z powyższym Sąd Najwyższy na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 u.s.p.p. orzekł jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

[a.ł.]

